

No. 21. }

26de Mai 1889.

{ 15de Marg.

Til Lukas 15.

Den fædtske Hofprest Lucius i Dresden havde en Søn, som stiftede sig ilde og voldte ham megen Kummer og Hjertekval. Efterat den bedrøvede Fader atter engang havde betalt den flette Ynglings Gjæld og vel for tiende Gang havde skaffet ham en Stilling, sagde han ved Afskeden med Taarer til ham: "Gid du aldrig maa erfare, hvad det er at staa ved en Faders Ligbaare og maatte sige til sig selv: Jeg har dræbt ham!" Haanligt leende forlod den onde Dreng Bærelset og satte sig i den Postvogn, som skulde bringe ham til hans Bestemmelsessted. Det var Nat, og han sovneede snart ind. Da havde han en tung Drøm. Det tyktes ham, at han stod i sin graahaarede Faders Studerkammer, tæt ved en lukket Ligkiste. Nogle Mænd

og Kvinder sad klædte i dyb Sorg paa Stolene rundt om. Ved Kistens Hoved stod en lysende Skikkelse, men med smertelige, strenge Træk. Da lød pludselig en Stemme gennem Bærelset: "Hvem har ihjelslaget denne min Tjener?" Og idet Skikkelsen rev Laaget af Kisten, pegte den med truende Arm paa Ynglingen, som saa sin Fader ligge i Kisten, og raabte: "Denne, han har gjort det! Be! Be! Be!"

Forsvækket so'r den unge Lucius op af sin Drøm. Kold Sved perlede paa hans Pande, og som Tordenslag lød det endnu stedse for hans Øren: "Denne, han har gjort det." Ved den næste Station steg han af, ventede paa Postkudsten, som skulde til Dresden, og vendte med denne tilbage. Med den forlorne Søns Ord (Lukas 15) faldt han ned for den forbausede Faders Tjodder, lovede med

tusind Lærere Omvendelse og Bedring, og han har ved Guds Naade holdt sit Løfte og aldrig mere voldt sin Fader Kummer.

Kongen, Mølleren og Møllereus Baal.

(Børnebudet efter Albrecht Segerstedt).

Der var engang en Møller, som var saa uhye rig, at ingen Møller hverken før eller siden har havt saa mange Penge. Men saa gif det med ham som saa mange andre: han blev fry og hovmodig af sig, saa ingen værre fandtes paa femten Mil, og det er endda ikke for meget sagt.

Som man let kan skjønne, vilde han ogsaa, at Folk skulde vide, hvilken Karl han var bleven. Derfor hængte han ud paa Væggen en stor Tavle, og paa denne Tavle var skrevet:

Bent Møller jeg er
Og ever uden Besvær.

Da Kongen en Dag reiste gennem denne Landsdel, kom han forbi Kværnen og fik se Tavlen.

"Den Karl maa jeg se," tænkte Kongen, og saa raabte han: "Bent Møller, kom ud!"

Men Mølleren holdt paa at tage sig en Middagslur, og paa den Tid af Dagen var han som saa mange andre store Mænd ikke videre god tilsvende, at det var en Bonde, som vilde male, og derfor stod han ikke op, men vendte sig, saa det knagede i Sofaen, og saa skreg han: "Sæt dine Poser

ind i Kværnhuset og hold saa din Mund; thi jeg skal sove!"

Som man let kan skjønne, var Kongen ikke vel fornøiet med en sliq Uforsømmethed.

"Du skal ikke leve længe uden Besvær, det har du mit Kongeord paa," svarede Kongen og hjørte afsted, saa Stovet roq omkring Hjulene.

Da nu Mølleren hørte det, ligede han ud; men da han saa, at der sad en Guldkrone paa Bogtaget, og at der stod kongelige Tjenere bag paa, blev han først rigtig vaagen.

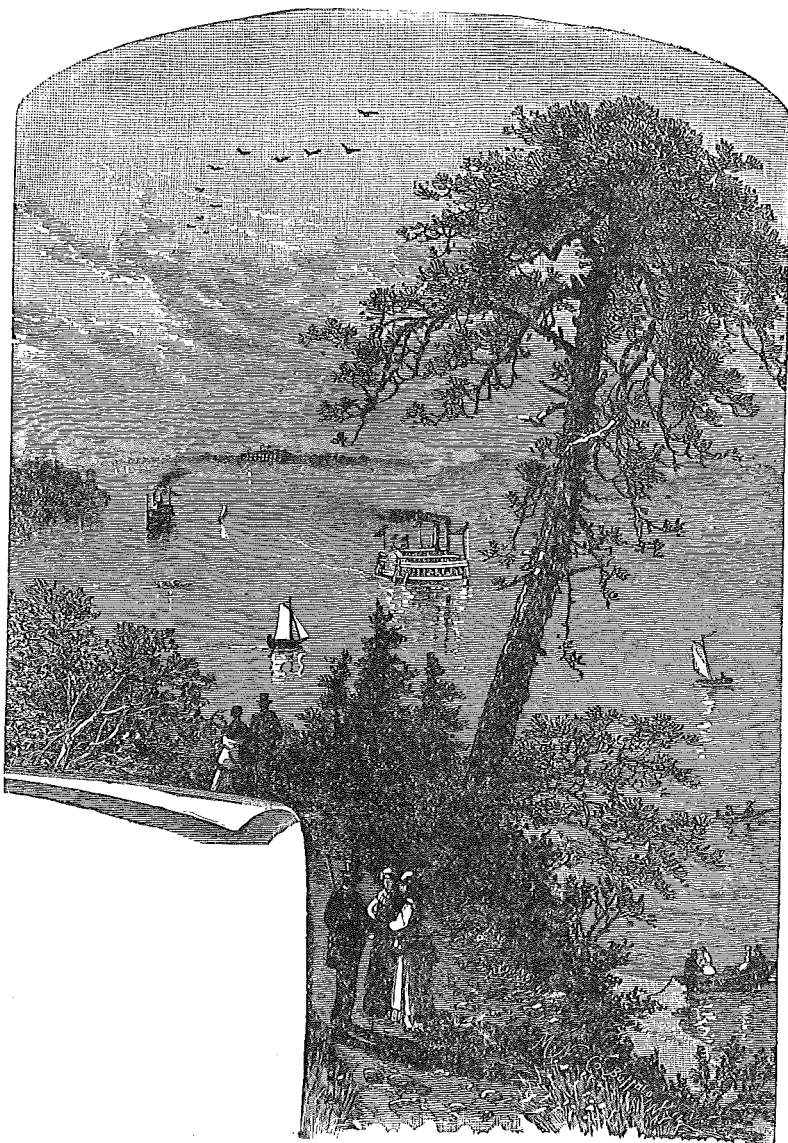
"Be mig, arme Menneske, hvorledes jeg har baaret mig ad," raabte han og begyndte at springe frem og tilbage paa Gulvet og kløede sig bag Øret. "Jeg bli'r uendelig ulykkelig for Kongen!"

Bedst som han sprang saadan omkring, traadte Lensmanden ind, og han var sendt af Kongen selv. Med ham havde Kongen sendt Bud om, at siden Mølleren levede uden Besvær, saa skulde han om tre Dage komme til Slottet. Ved Høffet vilde Kongen opstille tre Spørgsmaal for Mølleren, som han skulde besvare; men kunde han ikke besvare dem rigtig, skulde det ikke gaa ham godt.

Nu blev Bent ilde tilmode; thi han var ikke videre skarpsindig, og det gif tungt for ham at tænke. Han gif omkring Dag og Nat, sukede og vaandede sig, og han havde gjerne kastet sig i Kværndanmen, dersom Vandet ikke havde været saa koldt. Efter to Dages Forløb var han halvanden Kvart smalere; thi nu levede han ikke længer "uden Besvær".

(Fortj. paa Side 84).

Fra Minnetonka.

Men i Kværnhuset havde Bent flere Dreng, og en af dem hed Paal. Han ansaaes just ikke for noget; thi han var liden af Væxt og faamælt. Derfor fik han ikke være inde i Kværnkammeret, hvor de andre Dreng holdt til og havde det morsomt; men naar han arbejdede, sad han for sig selv. Men paa den Raade var han ogsaa kommen til at tænke for sig selv, da han ingen havde at tale med, og det er ikke saa galt at kunne tænke for sig selv iblandt.

Da nu Mølleren kom ned i Kværnhuset og var saa ilde tilmode, spurgte Paal, hvorledes det var fat.

"Åh, jeg elendige, elendige, det er jaa slemt," svarede Bent og fortalte hele Historien om Kongen, og hvad han havde befalet.

"Er det ikke andet," sagde Paal. "Dersom du vil, skal jeg reise til Kongen, og da han aldrig har seet dig, tror han, at det er dig, som kommer."

Nu var det, som om en hel Mel-sæl var falden fra Bents Bryst, og han omfavne Paal, uagtet han derved fik Mel paa sin fineste Frakke. Og han lovede Guld og grønne Stove, om Paal gjorde sine Sager godt paa Slottet.

Da det begyndte at dages om Morgen, gav Paal sig paa Veien; thi det var ikke i Nabolaget, at Kongen boede. Men Paal havde paa sig sine Hverdagsklæder; thi han havde ingen andre. Det var ogsaa godt for noget; thi nu kunde enhver se, at han var Møller.

(Forts.)

Hvorledes en Jesuit beviser, at Paven har Ret til at dræbe Rjættere.

I Apostl. Gjern. 10, 11-13 læser vi om, hvorledes Petrus i en Hensykkelse saa en stor linned Dug med allehaande Dyr, baade rene og urene, neddale fra Himlen, og at en Røst skete til ham: "Staa op, Petrus, slag og æd!" Af Ordet "slag" vil Jesuiten Bellarmin bevise, at Paven, som jo er Petri Efterfølger, har Ret til at dræbe Rjættere.

Den fromme J. J. Rambach bemærker hertil træffende: "Men der staar jo ogsaa til "og æd." Skal da Paven paa Grund heraf have Ret til at slagte Rjættene, saa maa han ogsaa æde dem: han kan bede sine Kardinaler til Gjestebud paa dem. Men Paven har allerede ikke blot ladet slagte mange tusinde Rjættere, men ogsaa stegt dem paa Baalet; men han har endnu ikke spist en eneste. Derfor maa han ogsaa lade det første være."

Gaade.

Nævn mig den ædle Sten, som alle
Perus Statte
Til at betale ikke er istand,
Som hele Himlens Hvelving kan omfatte
Og dog en Finger bække kan.

Entered at the post office Minneapolis,
Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.